

skulle høre dette, at Landarbejderne have det saa godt, de kunne sagtens lægge Penge op og spare det fornødne sammen. Jeg vil anbefale de Herrer at overveje den Ting lidt nærmere, og ikke saa stærkt stille Betingelser paa det Punkt. Jeg siger ligesom det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen): Er man ængstelig for at gaa for vidt, og vil man sige, som det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch), at 20 Millioner Kroner i 5 Aar er for stort et Beløb at engagere i et Foretagende, som man ikke har nogen Erfaring om, saa kan man prøve sig frem med mindre Beløb. De 5 Millioner Kroner, der var Tale om, er maaske for lidt, man kan maaske komme til 10 Millioner Kroner, men det er et Punkt, hvor man kan sige: Det er et Forsøg, vi gøre, lad os ikke gaa for vidt straks, lykkes Forsøget, hvad der kan vise sig i Løbet af 4—5 Aar, kunne vi jo gaa videre. Den Tankegang synes jeg er sund og fornuftig, og den kan jeg slutte mig til i et og alt. Men naar man kommer og siger, at en Landarbejder, en saadan ung Mand, har det saa godt, han kan sagtens lægge de 800 Kr. op, saa siger jeg, saa misforstaar man hele Tankegangen ved denne Lovgivning. Thi det er naturligvis, som den ærede Minister siger, en Samfundsopgave, der skal løses, men det er ikke saaledes, at man her skal gaa hen og give dem Beneficiær, som have det godt og sagtens kunne spare de 1000 Kr. — Det expédient, som den ærede Minister nu er kommen ind paa, hvor han siger: Lad os gøre Lovens Bestemmelser tilstrækkelig strikse, og lad os saa gaa hen og hjælpe paa det ved Finansloven, lad os lave et Naadesekretariat, hvor man kan uddele til brave og dygtige Landarbejdere og Bønderkarle, det synes jeg ikke om, saa skulle vi hvert Aar paa Finansloven have Debat om, hvorvidt disse Beløb ere store nok eller ikke; om det skal være 20,000 Kr. eller 30,000 Kr., skal saa hvert Aar være et Stridens Æble mellem de to Ting. Nej, lad os sige, som det siges fra kompetent Side: Der er ikke stor Risiko ved det hele, der skal tilvejebringes visse Kvalifikationer, for at en Landarbejder overhovedet kan faa en saadan Lod, Sagen skal gaa til Amtskommissionen, og denne skal udvælge de mest kvalificerede, der skal jo dog betales Renter og Afdrag, og betales de ikke, kan der skrives ind, og man vil naturligvis skride ind i Tide. Naar man har den Slags Garantier her, hvor der er Tale om et Eksperiment, om at gennemføre en human Samfundsopgave,

skal man ikke være saa striks, og vi, som have det godt — jeg forudsætter, at vi have det godt — skulle ikke sige: De Landarbejdere, de Bønderkarle have det saamænd godt, de kunne sagtens skrabe de 1000 Kr. sammen. Jeg tror, det sætter ondt Blod, og jeg vil ogsaa for hele dette Tings politiske Stillings og Værdigheds Skyld advare imod at stringere denne Side af Sagen alt for stærkt.

Johnsen: Jeg vil takke den højtærede Landbrugsminister for de velvillige Udtalelser angaaende hans Stilling til Tyendespareforeninger. Jeg har selv tænkt, at der vilde kunne være nogen Vanskelighed forbunden med at faa denne Sag ført ind under dette Lovforslag, og jeg vil i hvert Fald ikke være med til at søge at faa noget ført ind paa Lovforslaget, som kunde forhale end sige forhindre dettes Gennemførelse. Jeg vil haabe, at den højtærede Landbrugsministers Sympati for Tanken vil føre til, at han vil fremsætte et Lovforslag om Støtte og Anerkendelse af Tyendespareforeninger fra Statens Side.

Landbrugsministeren (Hage): Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Okt. Hansen) udtalte, at jeg skulde have sagt, at Landarbejderne have det saa godt. Det ærede Medlem gentog dette tre Gange, og han endte med at sige — ganske vist sagde han ikke, at jeg havde sagt det, men da det kom i Sammenhæng med det andet, kunde det lyde, som om jeg ogsaa havde sagt det — at de Bønderkarle have det saa godt. Jeg tror ikke, selv om det ærede Medlem gentager det nok saa mange Gange, at det saa kan blive enten rigtigt eller korrekt, thi jeg har aldrig nogen Sinde udtalt mig om, at Landarbejderne have det saa godt, at der ikke behøves at gøres noget for dem.

Det ærede Medlem synes ikke om den Form, at komme de særlig flittige og dygtige Landarbejdere til Hjælp paa Finansloven. Han sagde, at saa skulde man hvert Aar skændes paa Finansloven om Beløbene, og det vil altsaa kun forvolde Vanskeligheder og Ubehageligheder. Jeg vil dog minde det ærede Medlem om, at der hvert Aar paa Finansloven staar opført et Beløb til Præmier for Husmænd for ypperlig Dykning af Huslodder, og det er et ret betydeligt Beløb, og dette Beløb giver ikke Anledning til Splid eller Uenighed paa Finansloven. Det forekommer mig nu, at det, jeg her har foreslaaet, er ret analogt dermed, thi der giver man til